

[Dorte Bennedsen]

godt, at ministeren nu tager en række initiativer på dette område.

Kriminaliteten blandt asylansøgere skal straffes efter den danske lovgivnings regler, og det skal gøres ganske klart for de pågældende, at vi ikke ser igennem fingre med kriminalitet.

Men jeg vil gerne føje til, at dersom ministeren havde fået bragt sagsbehandlingstiden ned på et langt mere acceptabelt niveau, havde en lang række af disse mennesker jo for længst fået behandlet deres ansøgninger og havde, så vidt jeg kan skønne, også fået afslag, fordi de kommer fra områder, hvor der ikke er grundlag for at de skal gives asyl, og dermed var de blevet udvist af landet. Jeg synes, specielt den korte åbenbart grundløs-procedure bør bringes langt mere i anvendelse over for asylansøgere fra lande, hvor vi ved at der næppe vil være grundlag for at give dem asyl her i landet.

Men selv om vi ikke finder behov for lovændringer på indeværende tidspunkt, er der dog en række andre forhold, hvor vi gerne vil pege på behovet for forbedringer.

Da spørgsmålet om at modtage krigsfanger fra lejrene i Bosnien kom ind i debatten på et ønske fra Socialdemokratiet, accepterede vi, at det i første omgang skete under den kvote, der var afsat under lovforslag nr. L 41, altså den såkaldte Jugoslavienslov. Og det gjorde vi, fordi ministeren oplyste, at det var den hurtigste måde at få formaliteterne bragt i orden på, men vi gjorde det også med den udtrykkelige tilføjelse, at det kun var et første hurtigt skridt, og at yderligere formaliteter hurtigst muligt skulle bringes på plads, så vi kunne modtage vor rimelige andel af disse krigsfanger.

I dag må vi konstatere, at skridtet aldeles ikke har været hurtigt. Der er nu gået 2½ måned, uden at Danmark har modtaget én eneste krigsfange, og vi må også konstatere, at ministeren i første omgang mente, at en anstændig andel for Danmark var 25 krigsfanger plus deres familier, og dermed har Danmark anbragt sig helt på bunden i rækken af de europæiske lande.

Sverige, der har 10 gange så mange spontanflynngtninge, som vi har, har tilbudt at tage 150, Norge har tilbudt at tage 200 plus deres familier, for bare at nævne et par eksempler.

Det høres ofte i den danske debat, at vi skal hjælpe dem, som virkelig har behov. Jeg må indrømme, at jeg ikke har fantasi til at forestil-

le mig, at der er mennesker, som har større behov end dem, som oplever det vanvid, der foregår i krigsfangelejrene i Bosnien.

Af de knap 7.000 fanger, som Røde Kors nu har fået forhandlet fri, mangler endnu 3.000 at blive placeret. Jeg har forstået, at ministeren under indtryk af denne situation og efter at have set rædslerne i Bosnien storsindet har forhøjet den danske kvote til 50 fanger plus familier.

I sommer talte statsministeren bevæget om, at Danmark burde invitere et par tusinde jugoslaver herop, men løven faldt ned som et lam: nu kan vi kun modtage 50 plus familierne, altså i alt knap 200, og det kan Danmark simpelt hen ikke være bekendt.

Jeg er enig med ministeren i, at indsatsen i så vidt omfang som muligt skal gøres lokalt i eks-Jugoslavien, også fordi effekten af de investerede penge er langt højere, når det gøres på den maner. Men just krigsfangernes problem kan ikke løses i eks-Jugoslavien; det har vi fået klart budskab fra UNHCR om.

Ministeren gjorde også i sin tale meget ud af at redegøre for sagsbehandlingstiderne, og jeg synes, det er nyttigt at få disse oplysninger også som en opfølgning på forliget om udlændingeloven. Jeg medgiver, at der ifølge ministeren er sket gode forbedringer, men der er dog stadig ting, som vækker dyb undren.

Den indledende sagsbehandling hos politiet er forkortet med 41 pct., sagde ministeren. Men man må dog stadig undres over, hvorfor i alverden det skal tage 54 dage, eller altså næsten 2 måneder, at udfylde et skema og foretage en afhøring.

I Flygtningenævnet er tiden halveret, men det tager alligevel 3-4 måneder at behandle vel at mærke de sager, hvor det ikke er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger.

Det vil sige, at det tilsammen i disse to instanser tager ca. et halvt år at få sagerne igennem. Og det kan der kun være én forklaring på, nemlig at der ikke er afsat personressourcer nok til at foretage arbejdet i tilstrækkeligt tempo.

Jeg har sagt det før, men vil gerne gentage det i dag: Det er unødvendigt belastende for de mennesker, som venter, og det er helt urimelig dyrt for det danske samfund. Ekstra personressourcer på disse felter vil spare sig mange fold hjem gennem en hurtigere afgørelse af asylsagerne.